

Et ga me kodutud olnud.

Lars üüris väikest majakest metsa veerel, romantilist hütikest, mis pildi peal isegi kena paistis. Häda aga, häda oli selles, et asupaik oli mulle, võõrsilt tulnule, ülimalt sobimatu. Nagu ka kõik hilisemad elukohad Taanis, oleks aus siinkohal täiendada, aga seda ma tol hetkel veel ei teadnud.

Ehk et – Eestist saabununa oli kibekiiresti vaja integreeruda, taani keel ära õppida ja töökoht leida, aga elades sõna otseses mõttes tsivilisatsioonist väljas oli see täiesti võimatu.

Mission impossible, tagus mul peas iga kord, kui läbi kottpimeda metsa kolme kilomeetri kaugusel asuvasse bussipeatusesse käsikaudu minna kobistasin. Läbi sügisese rajaju ja vihma, et linna keeltekooli jõuda.

„Ei saa!“ kõlas toona hoopis minu suust.

„Nii ei saa, ma ei ole enam kahekümneaastane. Liiga raske on siit kooli käia ja isegi kui ma töö leiaks, ei oleks mõeldav siin elada,“ ahastasin.

„Ostame sulle auto,“ lohutas mees.

Auto? Võib-olla ma ei jäägi siia ja siis hakka müüma seda vana ronti. Sest toona oleksin ma olnud nõus kulutama eksperimendi „Uus elu Taani kuningriigis“ peale ainult rondijagu raha. Pealegi polnud ma pärast juhilubade saamist autoga päevagi sõitnud ja lubade saamisestki oli juba sadakond aastat möödunud.

„Ei saa, siin ei saa,“ kordasin. „Siin pole interneti-levi. Isegi helistada ei saa, selleks pean majast välja üles põndaku peale ronima,“ jonnisin. „Kuda ma siin urkas integreerun – iseendaga või?“

„Küll me kolime,“ lohutas mees.

„Kuhu, kuna?“ Larsi ebamäärased vastused ei rahuldanud mind. „Kuud kuluvad ja me ei liigu eluga sammugi edasi.“ Teadsin, et kõlan vastikult.

„Oi, oota, mul on sulle ju üllatus,“ kohmas mees äkitselt teemat vahetades. Ta läks kiirel sammul auto juurde ja taris sealt välja pappkasti.

„Mis see on?“ pärisin.

„Seltsiline sulle, et sa vähem stressis oleks,“ seletas Lars kasti avades.

„Kass,“ pomisesin rabatult. Kastist vahtis välja lausa oimetuksegevalt tavalise välimusega punane teismeeas kassivolakas.

„Sulle ju meeldivad kassid,“ seletas mees. „Näe, saingi. Päris keeruline oli leida teist.“

Jah, mulle tõepoolest meeldivad kassid. Ja koerad ja maod ja liblikad.

„Aga, Lars,“ protesteerisin, „meil pole endalgi korralikku kodu, me ei tea, kus me järgmine kuu oleme. Ja nüüd on meil see ... kass ka.“

Elukas mäuratas viisakalt ja püüdis end kastist välja venitada.

„Küll me saame, kullake,“ lohutas mees.

„Ta on nii ... tavaline,“ otsisin viisakamat väljendit. „Kuidagi pika koonuga ka,“ püüdsin oma pettumust iga hinna eest varjata. Mulle meeldivad hallid triibikud, sellised karvased ja nunnud.

„See siin pole niisama kass,“ seletas mees elukat sülle haarates. „See on Taani punane kodukass, see siin toob raha- ja majaõnne.“

„Ahah siis,“ kohmasin. „Seda raha- ja majaõnne on meil ausalt öelda kohe kümne kassi jagu puudu,“ patsutasin väidetavat õnnetoojat turjale.

Elukas krääksatas veelkord ja kargas pika hüppega murule.

„Tea, mis talle nimeks panna,“ arutas mees.

„Buratino,“ kargas mulle pähe, „sa vaata, miske pikk nina tal on, nagu hobusel,“ ütlesin ja hakkasin südamest naerma. „Buratino, Burks, kiss-kiss!“ huikasin prooviks.

„Mäh,“ vastas elukas ja tuli, hiirepoeg suus, meie ette uhkustama.

Nüüd oli meid, kodutuid, juba kolm.

Larsile, elupõlisele linnamehele, oli hakanud meeldima ehe maaelu, metsas ise küttepuid teha oli tema jaoks puhas maagia, keha- ja vaimuteraapia. See osa meie elust meeldis mullegi, aga ei viinud, no kohe üldse ei viinud meid sotsiaalses plaanis edasi.

Sestap ei aidanud ussi- ega püssirohi, kassist rääkimata, ma lausa pidin edasi jaurama – õilsa ellujäämise nimel. Lausa elajalikult karm tundus elu neti ja telefonita, koledas lagunevas majas, juurdepääsuta tsivilisatsioonile. Liiga, liiga suur oli kontrast mu eelneva ja praeguse elu vahel, ajuti tundus kõik täiesti lootusetu tupikseisuna.

„Ma olen liiga vana, et sedasi elada,“ võtsin ühel päeval taas teema üles. „Siin majas on külm, ma ei tea, mis päris talvel saama hakkab,“ jätkasin. „Põrandalaudade vahel on hiigelpraod, sa vaata,“ norisin, isendale järjekordselt vastikuks muutudes. „Ja aknad, näe – see siin on ÜHEKORDNE klaas ja pealegi siit nurgast puruks, ma ei julge seda pestagi, läheb katki ja mis siis saab? Tuul tuhiseb juba praegu toas ringi, näe

siit uksepragudest tuleb sisse ja säält teisest, näe sealt, kus mädanenud raami sees augud on, sealt tuhiseb välja. Vahepeal pööritab põrandalaudadevahelistes tunnelites kah, soojustust ei ole ja kohutavalt inetu on ka kõik,“ jorisesin mõõdutundetult ja haarasin kohvitassi.

Minu kohmaka liigutuse, aga võib-olla hoopis kogu situatsiooni peale solvunud päevinäinud kohvilaud kääksatas ja varises hääletult liigestest lahti, moodustades põrandale rombilaadse kujundi. Aknalaua peesitanud Buratino vahtis meid miskipärast haavunud ilmel.

„Mida sina seal jõllitad, tee midagi kasulikku!“ riidlesin kassiga. „Käiks töölgil kusagil või rohiks peenraid,“ noomisin teda samal ajal rohmakalt sülle krabades. Tõepoolest, stressi see elukas maandas, aga probleem jäi.

Mehe ilme oli murelik. „Küttepuid on küllalt, küta aga julgesti ahju,“ lohutas ta.

„Seda burzuikat ma ahjuks ei nimetaks!“ mäurasin ma üha energilisemalt kassi nätsutades. „See moolok, ehtne ebajumal, õgib puid, seda orja ja kummarda nagu vilist Baali Vanas Testamendis! Nagu tuli kustub, jahtub see niinimetatud ahi minutitega ja see majakujuline kanakuut takkaotsa,“ patsutasin ma kassi järjest hoogsamalt.

Buratinol sai mõõt täis, kõõksatuse saatel rebis ta end mu haarest lahti, hüppas laia kaarega põrandale ning hakkas end väarikal ilmel korrastama.

„Ja üleüldse – ma ütlen sulle,“ jätkasin ma kaeblemist. „Globaalses soojenemises oled ainuisikuliselt sina süüdi. Selle aukliku uberiku kütmine maailma mõttetui ma raudahjuga, mis isegi sooja ei salvesta, ainult kütab universumit.“

Nii. Sai välja öeldud.

Küll mul on hea mees! Imeline abikaasa, kes kõik mu tujud välja kannatab, laseb mul auru välja lasta ja jääb seejuures ise rahulikuks.

Niisiis, aur välja lastud, saime hakata lahendusi otsima. Kuna eikusagilääremaalmetsaseesilmainter netita aukliku uberiku eest makstav rentki oli üle mõistuse kõrge, sai sellest lisafaktor, mis lausa sundis elukoha vahetamise peale mõtlema.

Ei aita siin isiklik autoloks ega võimsam netipakett, koht oli vale mis vale. Mis siis, et imeilusa looduse sees ja kuppelvaadetega; need ei aita võõras riigis integreeruda ega ellujäämisprogrammile kaasa. Ühisel meelel otsustasime, et elu linnakorteris meile ei sobi, aga viisakam üürimajake maapiirkonnas, milleni bussiliiklus ulatub, oleks hetkel parim lahendus.

Ag a võta näpust – otsi kui tikutulega, ei olnud sellistes kohtades üürimajakesi, isegi mitte koledaid.

„Tuleb osta, katsume ikka kuskilt raha leida,“ tegin hädaga ettepaneku.

Olg a öeldud, et hetk oli kinnisvaraostuks ülisobiv, maju oli siin müügis igasuguseid, ka imeodavaid.

Kinnisvaraturg oli eelmisest kriisist saati hangunud ning lihtsamaid maju, millel aknad ees ja katuski olemas, kuivas kinnisvaraturul kümnete kaupa.

„Jah,“ elavnes mees. „Teeme hüpoteekpanka taotluse,“ sündis ühine otsus.

Taamal metsa kohal hajusid pilved ja õhtune päikese kiir kuldas hetkega üle meie räämas majaesise.

Tutvumisportaali netimeeste hulk oli muljetavaldav. Vaatamata kõikvõimalike elukutsete rohkusele maailmas jäid minuga pikemalt vestlema vaid erinevad sotsiaalsfääri tegijad. Ei sattunud mu austajate hulka autojuhte, kaevureid, poemüüjaid ega logistikuid, direktoreid ega tüürimehi, kopajuhte ega hambatehnikuid, arstidest-kirurgidest rääkimata. Ja kui mõned sellised minuga suhtlema isegi sattusid, kadusid nad kohe.

Märkamatul aurustus seksika kirurgi kuvand argiseks sotsiaaltöötajaks, sest nood olid huvitavamad netikaaslased. Ja siis ilmus internetisügavustest Lars.

Juba tema fotod olid paljulubavad: pikk, peene luustikuga, sportlik, prillid. Maratonid. Triatlonid. Talisuplus. Raudmees. Tundlik, intelligentne, alati olemas, täiendus diagnoos peale paari nädala pikkust suhtlemist. Milline naine suudaks sellisele kombinatsioonile vastu panna?

Fotode põhjal meenutas ta kedagi, oli meeldivalt tuttav ja hingele lähedane kuvand, ka netivestlused olid sisukad ja lootustandvalt põnevad ... Kui aset leidis meie esmakohtumine, siis jah, see lõi mul hinge kinni – minu seksikas kirurg oli ühtäkki materialiseerunud!

Sest noh, küll mitte kirurg, aga näitleja Hugh Laurie' teisik oli see mees väliselt küll. Ja oh seda universumi naljasoont – seksikat kirurgi visualiseerides olin ma Hugh Laurie' välimust imetlenud. Ent elukutselt on too ju hoopis näitleja ja mitte arst. Arstikuvand devalveerus-materialiseerus aga lahke emakese karma tahtel reaalsuses sotsiaaltöötajaks ja see elukutse on meditsiinile tunduvalt lähemal kui näiteks näitleja või põllumehe oma.

Universumi huumorimeele kohta saan oma kogemustest näiteid tuua lõputult, eriti teemal „Küsi ja sulle antakse“. Ole vaid täpne küsima, sest muidu teeb saadud vastus sulle parimal juhul vaid nalja.